

Nevarni časi

Grega Repovž, Mladina, 26.3.2021

Življenje lahko za marsikoga v Sloveniji v naslednjih mesecih postane nevarno. In z besedo »nevarno« mislimo resno. Minister za notranje zadeve Aleš Hojs v imenu SDS nadaljuje nameščanje političnih kadrov na vsa vodstvena mesta v policiji. A tega v SDS ne počnejo, ker bi verjeli, da s tem povečujejo učinkovitost policije, ampak z dvema namenoma. Prvi je tako zastrašiti kriminaliste in policiste, da bodo še preostali postopki, ki potekajo zoper predstavnike stranke in vlade, ostali oziroma pristali v predalih. Kriminalisti namreč ne opazujejo zgolj, koga nameščajo na vodilna delovna mesta, ampak tudi kje končajo njihovi kolegi. In večina konča na res slabih delovnih mestih, Tacen postaja prava kazenska kasarna slovenske policije. A drugi razlog je hujši. Gre namreč za jasen namen, da začnejo policijo uporabljati v politične namene. Vlada je že sprožila policijske postopke zoper dva človeka, ki sta za Janšo in SDS moteča. Tako so pretekli teden v vladi (kar je res neverjetno) sprejeli sklep, da naj policija začne preiskovati direktorja Slovenske tiskovne agencije Bojana Veselinoviča.

Namen tega ravnanja je jasen in ga poznamo iz Madžarske in tudi iz Rusije: tako se v teh državah lotevajo opozicijskih voditeljev in drugih motečih posameznikov, spomnimo pa se tega tudi iz Jugoslavije. S temi preiskavami »moteče« spravijo v stisko, jih zastrašijo, posežejo v njihovo zasebno življenje, namen pa je jasen – človeka spraviti ob živce in v stisko, doseči, da se umakne, da se neha ukvarjati s tem, kar oblast moti, mu povzročiti težave, saj se mora ves čas ukvarjati s preiskavo oziroma preiskavami. In če se je še pretekli teden zdelo, da gre za posamičen primer, za eksces, se je ta teden razvedelo, da so kriminalistično preiskavo uvedli tudi zoper predsednika računskega sodišča Tomaža Vesela. In namen je enak kot v primeru Veselinoviča: tudi Vesela želijo s tem spraviti ob živce, ga prisiliti, da neha revidirati njihovo delo, ga prisiliti, da odstopi ali da se vsaj umakne iz javnosti ter ustavi revizije računskega sodišča, ki so zanje moteče.

V štirih mesecih – ko se je vlada nad Veselinovičem in STA še izživljala tako, da jima zgolj ni dala sredstev za delovanje – smo torej prišli že v naslednjo fazo razgradnje demokracije in vladavine prava: zdaj vlada zoper neposlušne oziroma tiste, ki se z njo ne strinjajo in se ji niso pripravljani podrediti, uporablja represivni aparat oziroma policijo. Pa je res presenetljivo, da smo prišli tako daleč? Ni. Da bo to sledilo, se je nakazovalo že pri obravnavi protestnikov. No, zoper slednje vlada zdaj uvaja nove kazni, ki bodo segale do 12.000 evrov za tiste, ki naj bi jih policija prepoznala kot organizatorje. Tudi to se je na Madžarskem že zgodilo.

A vseeno se bo počasi v Sloveniji treba odreči primerjav z Madžarsko: v represivnosti je Janša namreč že presegel svojega vzornika iz Budimpešte. Za to sicer obstajajo realni razlogi: če je namreč Orbán za večino Madžarov prepričljiv, Janša za Slovence ni. Slovenski vladi nasprotuje iz meseca v mesec več ljudi, zato se slednja začenja pri uveljavljanju oblasti vse bolj zanašati na represivni aparat. Janša pri izbiri metod tako postaja vse bolj podoben Vladimirju Putinu. Le Putin gre tako daleč, da je pripravljen uničiti neko institucijo ali podjetje le zato, da uniči političnega nasprotnika. Le Putin je bil pripravljen iti tako daleč, da je brez slabe vesti ogrozil existenco slehernikov (v slovenskem primeru govorimo o zaposlenih na STA), da bi ekonomsko ali politično »pokončal« nekoga, ki mu je bil moteč. In le Putin je še tako aroganten, kot je predsednik slovenske vlade.

Aroganca, ki jo je Janša ta teden izkazal v državnem zboru, ko se je izživljal nad poslanko SMC Janjo Sluga, bi namreč morala na noge dvigniti njeno celotno stranko. Takega poniževanja si nobena politična stranka ne bi dovolila v normalni državi – Janša se namreč ni norčeval iz Janje Sluga, kot so poenostavljeno prevajali njegov nastop. Ne, norčeval se je iz SMC, najbolj pa kar iz njenega predsednika Zdravka Počivalška, pa tudi iz vsakega poslanca in ministra, ki je sedel v dvorani. V obraz se jim je posmehoval, vsakemu posebej. Res tega niso videli? Res niso videli užitka, s katerim jim je povedal, da jih je ugonobil in da ve, da so zdaj njegovi ujetniki? Mar res ne vidijo, da je uničenje SMC zanj velika zmaga, maščevanje za leto 2014 – pri čemer jih ima zdaj tako v šahu, da morajo na javni in odprti sceni poslušati njegove žalitve?

A vrniti se velja na začetek. Za nekatere ljudi postaja življenje v Sloveniji nevarno. Na primer za direktorja preveč samostojne tiskovne agencije. Pa za neodvisnega predsednika računskega sodišča. Ja, vlada ju je začela preganjati in zoper njiju vodi konstruirane postopke. Človek kar ne more verjeti, da se to res dogaja v Sloveniji. Stvarnost je postala hujša od morečih sanj.